

DADZIS

1981

21

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPĒ
1987. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK izdevniecība,
«Dadzis», 1981.

Nr

← CEHS





JAUTRAIS FOTOOBJEKTĪVS



...šoreiz pievērts patiesi aizraujošam skatam, kas redzams netālu no 6. autoapkalpes stacijas Rīgā, Pērnavas ielā 78.

Atliek vienīgi noskaidrot sīkumu: kam pienākas patēlcība par šīs savdabīgās ilgtermiņa izstādes iekārtošanu un māksliniecisko noformējumu!



Fotografējis Z. MEŽAVILKS

MĪĻO «DADZĪT»!

Ļoti gribēju nopirkt kasti stikla. Šā gada septembra pirmajās dienās piezvanīju uz Ventspils būvmateriālu veikalu. Man atbildēja, ka stikls veikalā esot, taču neesot rēķina, tāpēc nevarot pārdot. Nu sāku zvaniņi ik pārdienas cerībā, ka rēķins drīzumā būs. Tā arī notika. 14. septembrī saņēmu atbildi, ka 15. septembrī rēķins laikiem būšot, tad arī varēšot nopirkt stiklu. Bija pagājušas divas ne-



dēļas. Sadabūju mašīnu un devos no Rojās uz Ventspili. Pie Ventspils būvmateriālu veikala piebraucu puikstien četrpadsmitos. Divdesmit stikla kastes bija saliktas rindā. Prasīju pārdevējai stiklu, bet viņa man vienā mierā atbildēja, ka viss esot pārdots jau no rīta. Pircēji tikai meklējo transportu, ar ko aizvest smagās kastes uz mājām. Miļo «Dadzīt», palidzi tikt skaidrībā, kas tur tāi būvmateriālu veikalā par kārtību ar rēķiniem, stikliem un stiklu pārdošanu!

V. DZEGUZE,
Rojā

«DADZĪT»!

Reizē reizēm, kad skrienu uz vilcienu, neesmu varējusi dabūt biļetes kasē pie Dzirnavu ielas uzejas. Kasieres nav un auto māts arī nestrādā. Ne jau vienmēr, «Dadzīt», esmu atzīmējusi datumus, kad man tā ir gadījies, taču 27. septembrī gan atceros. No rīta gribēju tikt uz Krustpili, bet nekā! Kase tukša, automāts nedarbojas, līdz galvenajām kasēm aizskriet vairs nebija laika.

Tas viss ir sīkums. Uz Krustpili varu aizbraukt arī citu reizi. Tomēr man ir šāds priekšlikums Baltijas dzelzeceja pārvaldei: taisiet taču to kasē ciet! Lai cilvēki neliek maldināti!

G. INDRIKSONE,
Rīgā

LABDIEN, CIEN. «DADZĪT»!

So vēstuli rakstu Jums sakarā ar to, ka apņēram pusgadu (varbūt pat vairāk) Valmierā aptiekās nevaru iegādāties pretsviedru drapes «Formidrons». Tās ir vienīgās drapes, kas man līdz. Bet nu tie zelta laiki pagājuši. Varbūt šīs brinumdrapes vairs neražo? Kā nu tur isti ir, to laikiem neviens nezina, jo aptiekās arī neko konkrētu nevar pateikt, kad šī prece būs pārdošanā.

Ražoja arī aerosolu «Tulpe», bet arī tas nav atrodams veikalos. Puķes ir noziedējušas, arī tulpes. Acīmredzot jādzīvo un jāgaida nākošais gads, kad tulpes uzdziedēs. Vai tas nav pārāk ilgs laiks?

M. DAMBIS,
Valmierā

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«APDROŠINĀŠANĀS PRET APDROŠINĀŠANOS»

reizēm izrādās ārkārtīgi sarežģīta. Par to «Dadzis» rakstīja 17. numurā.

Galvenās Valsts apdrošināšanas pārvaldes priekšnieks b. B. Rimša mums atbild:

«Esam pateicīgi par novērotiem un publicētiem frūkumiem mūsu darbā. LPSR Valsts galvenā apdrošināšanas pārvalde un tai pakļautās iestādes turpmāk darīs visu iespējamo savu klientu labākai apkalpošanai.»

«DADZĪT»!

rakstīja H. Batarāgs no Rīgas «Dadža» 15. numurā, «rodas iespeids, ka lidostas «Spilve» saimniekiem ir visai nevīžīga attieksme pret savu saimniecību.»

Lidostas «Spilve» priekšnieks b. I. Sataļovs, partijas komitejas sekretārs b. V. Sestakovs un arodbiedrības vietējās komitejas priekšsēdētājs b. A. Kirejevs mums ziņo, ka nekavējoties tiks veikti nepieciešamie pasākumi, lai lid-

«MĪĻO «DADZĪT»,

mūsu mikrorajonā ir vietējās nozīmes luksnēsis, kurš izveidojies mikrorajona galvenajā maģistrālē — IV līnijā.»

Tā rakstīja «Dadža» 15. numurā mūsu lasītāja J. Jundze no Vecmīlgrāvja.

Mūs iepriecina fakts, ka šāda satura vēstules ilgi nepaliek bez atbildes. Saņēmām Oktobra rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieka b. K. Cemja atbildi, ka pašlaik un



arī turpmāk daudz tiks darīts Vecmīlgrāvja labiekārtošanai. «Diemžēl,» raksta b. Cemis,

ātri, kā gribētos. Ceram, ka žurnāla redakcijas darbinieki un plašā lasītāju saime to sapratīs.»

«PĒRN UN AIZPĒRN»

— saucās raksts «Dadža» 14. numurā, kur pēdsmilkārtējo reizi rakstījām par apavu kvalitāti. Izrādās, ka bērnu apavu kvalitāte tikšot uzlabota vistuvākajā laikā. Kā raksta vieg-



lās rūpniecības ministra vietniece b. N. Čuhrova, apavu ražošanas apvienībās tagad ir izstrādāts pasākumu plāns. Šī plāna izpilde at-



REIZES ESMU TEICIS, KA NEDRĪKST IZVAZĀT NEVIENU KILOGRAMU LOPBARĪBAS!
NU PAR KILOGRAMIEM RUNĀT...

G. VINDEDZIS

SIZIFA DARBI

Pilsonis Sērmūklis, kas dzīvo Cēsis, Gaujas ielā 19—2, līdz 1972. gadam nekādas likstas, var teikt, nepiemeklēja. Kibeles sākās, kad viņš 1972. gadā neapdomīgi pārcēlās uz tā paša nama 6. dzīvokli. Kādu dienu viņš iegāja virtuvē un neticēja savām acīm — no izlietnes plūda netīrs ūdens. Izrādījās, virtuvē zem grīdas bija aizsprostojies visa nama kanalizācijas vads.

Pilsonis Sērmūklis devās uz dzīvokļu saimniecības pārvaldi.

— Avārijai! — viņš iesaucās, ieraudzījis iecirkņa meistari Miezi: — Virtuvē caur izlietni plūst netīrumi! Lūdzu, palīdziet, dariet kaut kol

— Diemžēl! neko nevaram jums palīdzēt, — iecirkņa meistare noplātīja rokas. — Mums gadījās tāds sanieku, kas vienu dienu nostrādā, pēc tam nedēļu dzer. Kad viņš būs darbā, grūti pateikt.

— Ja jums nav meistara, dodiet man vismaz rīkus, — pilsonis Sērmūklis teica. — Varbūt izdosies pašam kaut ko...

Diemžēl pārvaldei nebija arī rīku. Tad pilsonis Sērmūklis aizgāja uz saimniecības preču veikalu un nopirka sanieku

trosīti. Ar to viņš tūlīt aizsprostojumu dabūja vajā. Kanalizācijas sistēma, draiski guldzēdama, atsāka darbu. Visu dienu pilsonis Sērmūklis jutās kā uzvarētājs. Bet piekši izrādījās pārāgi. Vakārā, pārnācis mājās no darba, viņš atkal atrada virtuvi pludojam. Citam droši vien būtu nolaidušās rokas. Pilsonis Sērmūklis sameklēja mums jau zināmo trosi un vēlreiz dabūja kanalizācijas cauruli vajā.

Kādu laiku pilsonis Sērmūklis tik raženi rāvēs šajā sabiedriski derīgajā darbā, ka visi bija ļoti apmierināti. Bet tad viņam ienāca prātā doma, ka tās kanalizācijas caurules tīrīšanai gals nav paredzams, ka tas ir visistākais Sizifa darbs, ko viņš dara. Un viņš aizgāja pie Cēsu Dzīvokļu saimniecības pārvaldes priekšnieka Millera un sacīja:

— Lūdzu uzlauziet manā virtuvē grīdu un salabojiet kanalizāciju! Es galu galā neesmu dzīvokļu saimniecības pārvaldes sanieku!

— Pašlaik mums nav attiecīgo cilvēku, — priekšnieks atbildēja, — tāpēc kanalizācijas remontu jūsu mājā nevaram izdarīt. Turpiniet tāpat strādāt. Mēģināsim jums samaksāt.

To pašu viņam apsoliya arī galvenais inženieris Seveļevs un palūdza uzrakstīt iesniegumu un atnest darba grāmatīnu. Pilsonis Sērmūklis to izdarīja. Jau likās, kaut kas sāk nokārtoties, bet atkal prieki

bija pārāgi. Iecirkņa meistare Mieze atrada paragrāfu, kas noteica, ka nedrīkst maksāt naudu, ja nav ieraksta žurnālā.

Pilsonis Sērmūklis nemeta sanieku trosi krūmos, bet devās pie Cēsu rajona Tautas kontroles komitejas priekšsēdētāja Mušperta. Priekšsēdētājs, iepazīties ar lietas apstākļiem, deva Cēsu rajona Dzīvokļu saimniecības pārvaldei šādu rīkojumu:

«...izskatīt jautājumu pēc būtības, izlemt attiecīgā darba samaksas jautājumus un veikt nepieciešamos remontdarbus kanalizācijas tīkla sakārtošanai...»

Bet Dzīvokļu saimniecības pārvaldes priekšnieks Millers rakstīja preti:

«Dzīvokļu saimniecības pārvalde pārbaudīja uz vietas pils Sērmūksļa I. M. iesniegumu un konstatēja kanalizācijas bojājumu, kas ņemts uzskaitē, un rindas kārtībā plānojam to novērst līdz 5. g. 1. novembrim»

Pils Sērmūklis I. M. par šo darbu pieprasīja 100 rubļu, ko nevaram atmaksāt.

Par darbu izpildi ziņosim.»

Ko lai saka? Kaut arī šī atbilde skan mazliet atturīgi, tomēr visumā itin cerīgi. Un varbūt tiešām viss beigsies laimīgi. Taču, cik ir nācies dzirdēt, iecirkņa meistare Mieze nu ir ierosinājusi, lai pilsonis Sērmūklis pats pārbūvē kanalizācijas sistēmu.

Bet kanalizācijas ūdeņi pa to laiku tek... Un kanalizācijas caurule Gaujas ielā 19 aizsprostojas caurmērā divas reizes mēnesī.

K. VEKSIS



J. BRINKIS



— TAS TAK BUMBIERENES DELS. VIŅŠ JAU ŠOFERU KURSOS
ARĪ DIVREIZ IZBRAUCA CAURI...

G. BERZINS

Garaušu salēkšana

Nesen kaut kur Ventspils rajonā notika garaušu salēkšana. Tajā piedalījās pārstāvji gandrīz no visām rajona saimniecībām. Bet dažus kolhozus, kā, piemēram, «Usmu», «Uzvaru» un «Dzintarkrasti» pārstāvēja pat vairāki garauši. Darba apspriešanai bija izvirzīts viens jautājums: «Kā vērtēt meliorācijas pasākumus rajonā».

Jau pirms salēkšanas atklāšanas visi garaušu pārstāvji sadalījās divos grupējumos. Vieni augsnes nosusināšanu vērtēja negatīvi un centās pierādīt, ka tādi pasākumi apdraud garaušu cilts pastāvēšanu, otri, savukārt, apgalvoja, ka meliorācija uzlabo mikroklimatu, un aicināja ciltsbrāļus mitināties tieši nosusinātajās platībās.

Kad sākās debates, galvenokārt uztājās meliorācijas pretinieki.

— Uz nosusinātajiem laukiem vienmēr brauc dažādas komisijas. Platības vismaz reizi nedēļā pārstaigā meliorators-hidrotehniks. Pie drenāžas palīgībuvēm ik dienas rosās remontstrādnieki. Novadgrāvjus izplauj. Krūmus izcērt. Un tad vēl paaugstinātās minerālmēslu devas!... Vai tādos apstākļos var dzīvot?

Tas skanēja ļoti pārliecinoši, un likās, ka šis viedoklis ņems virsroku.

Bet tad vārdu nēma pārstāvis no kolhoza «Uzvaras».

— Godājamie garauši! — viņš teica. — Viss, ko te runāja iepriekš, ir tirā teorija. Praksē viss notiek pavisam citādi! Nesim kaut vai minerālmēslus. Domājat, tos izber uz nosusinātajiem laukiem tādos daudzumos, cik rakstīts atskaitē? Atļausiet pasmaidīt. Piemēram, mūsu «Uzvaras» kolhoza finansu pārskatā atzīmēts, ka meliorētajās zemēs uz katru hektāru iestrādāts divi

komats trīsdesmit viens centners minerālmēslu, bet citā pārskatā šis skaitlis sarakstīts diviem centneriem. Kurai atskaitēi pavēlēsiet ticēt?

— Atskaitēm nevar ticēt! — «Uzvaras» garauši atbalstīja pārstāvis no Fabriciusa kolhoza. — Mūsu saimniecībā pēc papīriem, tāpat kā vairākās citās, ir meliorators-hidrotehniks. Bet faktiski viņš visu vasaru nodarbojās ar pavisam citām lietām.

— Arī no remontstrādniekiem nav ko baidīties! — debatēs iesaistījās garauši no «Usmas» kolhoza. — Remontstrādnieki darbojās tikai atskaitēs. Un velti uztraucās mani kolēģi par novadgrāvju izplaušanu un krūmu izciršanu meliorētajās platībās. Es no savas pieredzes varu apgalvot, ka tieši nosusinātajās vietās augu valsts kļūst ievērojami bagātāka un mums piemērotāka. Zaļo kārkli, kuplo balandas, vārpas, usnes. Grāvjos aug niedres un meldri. Ko vēl vairāk vēlēties!

Meliorācijas piekritēju galīgo pārsvaru nostiprināja kolhoza «Dzintarkrasts» garauši:

— Mīlie klātesošie! Man ir ziņas, ka Piejūras meliorācijas pārvaldes Ventspils rajona iecirkņa darbinieki atskaites par remontdarbiem kolhozu meliorētajās platībās ievāc galvenokārt pa telefonu. Reti viesi nosusinātajos objektos ir arī rajona lauksaimniecības pārvaldes speciālisti. Tātad no komisijām nav ko baidīties. Tās mūs netraucēs!

Salēkšanu slēdzot, visi Ventspils rajona garaušu pārstāvji vienbalsīgi nolēma, ka meliorācijas sistēmas Ventspils rajonā visnotaļ pozitīvi ietekmē garaušiem piemērotu mikroklimatu un veicina viņu labklājību.

J. JODS



K. LIEDE



G. VINDEDZIS

JAUNĀKAIS ZINĀTNĒ UN TEHNIKĀ

FUI, FUI, FUI!

Nav nekādu šaubu, ka ķīmija mūsdienās ir sasniegusi apbrīnojamus virsotnes. Kā piemēru varam minēt eliksīru ar neticami plašu izlīdējuma spektru — to pēc vajadzības var liet gan dīzeļmotorā, gan rīklē.

Jaunais eliksīrs liek iepildīts puslitra pudelēs ar ļoti glītu etiķeti. Uz etiķetes redzama jūra, trīs kaijas un uzraksts «Zvejnieku rūgtais». Elikšķa krāsa ir viegli iezalģana, un pudeles dibenā vērojamas skaistas duļķes. Brīnumainā dzēriena smarža drusku atgādina it kā mašīnelli, it kā sirdsdrapes, lāgā nevar izprast. Kas atliecas uz garšu, tad to aprakstīt nav iespējams. Piebildīsim vienīgi, ka eliksīra iebaudītājs spļauj trīs stundas bez pārtraukuma.

Ar paliesu nožēlu jākonstatē, ka eliksīrs pārdošanā parādās ārkārtīgi reti. Kāds pilsonis, kam laimējās refumu nopirkt, kā dziļas cieņas pierādījumu to uzdāvināja «Dadzē» re-

dakcijai, lai tā to ieliktu stikla skapī un paglabātu nākamajām paaudzēm.

Redakcijas darbinieki — cilvēks ir tikai cilvēks — eliksīru drusciņ nogaršoja un tūda, protams, sāka splaudīties. Splaudoties viņiem radās doma, ka brīnumaino pudeli vajadzētu dāvināt tālāk apvienības «Latvijas balzams» speciālistiem. Kā cieņas un draudzības apliecinājumu.

DIEMŽĒL...

Par lidojošiem šķīvīšiem visi būs dzirdējuši. Daži tic, ka tādi eksistē, citi par to smejas. Kā nu kurš. Pēdējā laikā pakļūdušas runas par lidojošām kastēm, un šoreiz tās nav nekādas plāpas. Jo vairāk tāpēc, ka lidojošās kastes nāgļotas nevis kaut kur uz tālām planētām, bet tepat, mūsu republikā. Turklāt tajās nesēž fantastiskas būtnes, nē, lidojošajās kastēs pārvadā ābolus, stikla burciņas un citas tikpat parastas preces.

Tūlīt, bez šaubām, atskanēs iebildumi, ka šādas kastes nelido. Lido, mīlie, un kā vēl lido! Pavērosim, kas notiek tirgū, kur Augļu un dārzeņu firdzniecības uzņēmumu darbinieki pārdod no kolhoziem atvestos ābolus. Tiklīdz kāda kaste ir tukša, tā tūda aizlido kaudzē pie citām tukšām kastēm. Kad atbrauc mašīna, lai kastes aizvestu, tās lido atkal, tikai šoreiz mašīnas kravas kastē. Kolhoznieki, saņēmuši kastes atpakaļ, galvas vien saķer — apžēlojieties, mēs ar āboliem tās aizsūtījām nebojātas un kārtīgas, bet mums atved dēlīšu kaudzē! Līdzīgs stāvoklis ir arī stikla taras punktos. Kastu trūkst, bet tās, kas ir, tikmēr lido, kamēr izjūk.

Kāpēc tas tā notiek, uz to zinātnieki atbildēt nespēj. Bet par to nav jābrīnās, jo cilvēka veselais prāts dažas noslēpumainas parādības vēl nespēj izprast. Diemžēl.

A. TSAIS,
zinātnu kandidāts

ZELTA ZIVTIŅA

Zostiņš pārnesa mājās zelta zivtiņu. Zelta zivtiņa viņam tirgū bija iepatikusies. Viena pati litra burkā... Un, galvenais, to varēja dabūt gandrīz par velti — par 3 rubliem.

— Sieva, skaties, ko es atnesu! — Zostiņš priecīgi sauca, stāvēdams uz sliekšņa.

Zostiņa sieva tobrīd mazgāja veļu jaunā plastmasas vanniņā.

— Kas tā tāda? — sieva jautāja.

— Zelta zivtiņa.

— Nokēri? — sieva igni noprasīja.

— Nē, nopirku, — Zostiņš atzinās.

— Cik tad noplēsa?

— Trīs rubļus.

— Tad tā nav nekāda zelta zivtiņa, — sieva pārliecināti konstatēja. — Labākajā gadījumā tikai apzeltīta. Tu esi apšmaukts.

— Kāpēc apšmaukts? — Zostiņš apvainojās. — Es pats arī zināju, ka zivtiņa nav no zelta, bet tā to pieņēms saukt.

— Ko tad šī prot darīt?

Zostiņš paberzēja pieri, pēc tam pakasīja pakausi un tad atbildēja:

— Nezinu... Prot peldēt...

— Es arī protu peldēt, — sieva atcirta.

— Vēl tā ir skaista, — Zostiņš piebilda.

— Es arī — sieva atgādināja.

Zostiņš palocīja galvu.

— Bet tu, mīlais, pasaki man, — sieva paskatījās uz Zostiņu, — vai čību vietā šo zivtiņu var valkāt?

— Nevar.

— Redzi nul Bet par trim rubliem tu varēji nopirkt sev čības!

— Bet tās nav tik skaistas kā zivtiņa.

— Neesi nekāds lords, — sieva atcirta. — Būtu nopircis kaut vai somu veļas pulveri!

Te zivtiņa neizturēja, pabāza galvu no ūdens un iesaucās:

— Zostiņ, es vairs nespēju to paciest! Prasi, ko gribi, bet te ilgāk es palikt nevaru. Pat ja man piedāvātu akvāriju no kristāla un tīra zelta. Nes mani uz upi!

Zostiņš saprata, ka zivtiņai ir taisnība, tāpēc aiznesa to uz upi.

— Zostiņ, ko tu gribi? Izpildīšu visu, ko vēlēšies, tāpēc ka es tevi cīnu, — zivtiņa teica.

Zostiņš pačukstēja zivtiņai savu pašu kvēlāko vēlēšanos, norausa asaru un gāja mājās. Viņš atslēdza durvis un pasminēja. Jā, zivtiņa doto vārdu bija turējusi.

Zostiņa sieva sēdēja pie pārplīsušas vanniņas.

L. MAČINSKIS



— BET ES DABŅU JAUNU VĪRUI!

— NU UN KAS TUR SEVIŠKS!

— VIŅŠ VAR VISU DABŅT...

U. MEŽAVILK



E. OZOLIŅŠ

STARP CITU

Tas nekas, ka darbs neinteresants, galvenais, lai būtu sirdij tuvs.

Taupības saknes dažkārt iestiepjas iepriekšējā izšķērdībā.

Kādēļ kārt zobus vadzīt — ja tos var ielikt ūdens glāzē!

Mierinājums: labi, ka aizgāja gar degunu — varēja uzkrīst uz galvas.

Lai sasniegtu savus griestus, nav obligāti zaudēt pamatu zem kājām.

Dažs parāda savu īsto seju tikai tad, kad droša aizmugure.

Pastiprināta atbildības sajūta ir arī tam, kas prot laikus izvairīties no atbildības.

Dažu tehnisko kontroli varētu mierīgi likvidēt, ja ieviestu morāles kontroli.

Reli gadās, ka nēsā akmeni azotē; parasti kaut kas ir aiz ādas.

A. LEJIŅŠ



M. RAHANE

Tas ir skumjš stāsts, daudz skumjāks nekā skumjais stāsts par Keriju. Bonifācijs, būdams komandējumā tālā salā, nopirka jaunākā izlaiduma magnetofonu.

— Audzināšu mājniekos klasiskās mūzikas izpratni, — atgriezies dzimtajos Pundurdunduros, viņš stāstīja. — Lai klausās Bahu un Lisu, Mocartu un Bēthovenu. Lai apgūst īstas mākslas vērtības!

Mājiniekiem pret īstu vērtību apgūšanu iebildumu nebija. Viņi iepazīna Glinku un Smetanu, Vāgneru, Čaikovski un Guno. Brīdī, kad mājinieki ieslēdza lenti ar Tanheizera āriju, nokūpēja melni dūmi un magnetofons apklusā.

— Nekas, būs labi, — garantijas remontu darbnīcā teica. — Pienāciet pēc pāris dienām.

Bonifācijs pienāca pēc pāris dienām un paņēma izlaboto magnetofonu. Pēc tam viņš pienāca atkal un magnetofonu vēlreiz nodeva labošanā. Kad Bonifācijs nosprieda, ka garantijas remonta darbnīcās apmeklējumu biežuma ziņā viņam droši var piešķirt vismaz reģiona čempiona titulu, meistariem magnetofons arī bija apnīcis.

— Punkts un āmen! — viņi sacīja. — Varat šito verki veikalā apmainīt pret jaunu vai saņemt naudu atpakaļ. Mēs jūsu brāķim klāt vairs neķeramies.

Un, lai vārdiem būtu lielāks svars, meistari izsniedza Bonifācijam izziņu ar parakstiem un zīmogiem. Bonifācijs sirsnīgi pateicās, paņēma magnetofonu, izziņu un devās uz Pundurdunduru universāleikalu.

— Vai magnetofonu jūs pirktāt pie mums? — pārdevēja vaicāja, aizdomīgi nopērtījusi Bonifāciju no galvas līdz kājām. — Nē? Tad kālab jūs traucējat mani darbā? Preci maina tur, kur tā nopirkta!

— Bet... — Bonifācijs ieminējās.

— Kārtībai jābūt! — pārdevēja kodolīgi paskaidroja un nozuda aiz durvīm palīgelpā.

Bonifācijs brīdī pamīnījās pie letes, smagi nopūtās un devās uz nākamo, bet pēc tam uz vēl nākamo veikalu. Viņš apbraukāja kaimiņu un kaimiņu kaimiņu rajonu veikalus, bet neviens pārdevējs, būdams vidulājs starp ražotājiem un patērētājiem, nevēlējās nostāties Bonifācija pusē.

— Instruācija neparedz! — viņam teica.

Vienīgi kādā sakņu bodē, kur Bonifāciju iedzina izmisums, veiklavedis izrādījās liels prātvēders.

— Mīļo pircēj! — veiklavedis sacīja. — Mēs, pārdevēji, mīlam pircēju un viņa dēļ esam gatavi lēkt ugunī un ūdenī. Taču neizmirstiet, ka pārdevējs arī ir tikai cilvēks, arī pārdevējam gribas siltā vārda un reālas pārliecības, ka ugunī viņš tiks ne tikai plīks atdžinās dēļ. Nepieciešams stimul... Skaidrs?

— Skaidrs, — Bonifācijs atbildēja, lai gan viņam nekas nebija skaidrs. Bet, iedams mājās, pēkšņi atcerējās, ka Tūtiņdreijās viņam dzīvo attāls radnieks ar plašu pazīšanas. Bifele līdz Tūtiņdreijām atšķirībā no tālās salas maksāja kapeikas, bet jēdziens «plaša pazīšanās» šodien noteikti ielver arī tirdzniecību.

Bonifācijs pasita vienā padusē magnetofonu, otrā pudeli konjaka «Baflais stārķis» un brauca uz Tūtiņdreijām.

— Glābi! — viņš teica radniekam. — Es jutos kā no laivas izmests... Spriežot pēc visa, man būs jāpeld uz tālu salu.

— Dumjš tu esi... — uzklaustījis bēdu stāstu, radnieks teica. — Vai tu esi redzējis preču apmaiņas noteikumus?

Bonifācijs centās atcerēties. Dažos veikalos pie sienas bija manīti uzraksti par to, kādu mantu pārdod paju biedriem, kādu — visiem pārējiem. Bija ziņots par to, kad veikalā gaidāma sanīfārā diena. Par preču apmaiņu nekur nebija ne pušplēsta vārdiņa.

— Redzi nul! — radnieks sacīja. — Bet šie noteikumi taču ir himna pircēja tiesībām, tas ir sapnis vasaras naktī! Ja pircējs zinātu kaut desmito daļu no tā, kas uzrakstīts noteikumos, viņš visu mūžu staigātu uz augšu palekdamies!

— Bet... — Bonifācijs sacīja.

— Tavu magnetofonu jāmaina gan veikalam, kur tu šito brāķi pirkī, gan veikalam tavā dzīves vietā! — radnieks teica. — Jā, vaicā vienīgi, kāda suņa pēc pārdevējam jānopūlās tavā labā. Darbs vispār ir ķēpa, bet magnetofona apmaiņa ir īpaši. Un neviens labprātīgi ķēpāties nevēlas. Ja vien nerodas kāds stimul...

— Un kur to var dabūt? — Bonifācijs vaicāja.

Radnieks ilgi smējās.

— Brauc mājās, susuriņ! — viņš beidzot ieteica. — Rīt no rīta aiziesi uz universāleikalu, un viss būs kārtībā.

Kad Bonifācijs atvadījās un vēra durvis, viņš pamanīja, ka radnieks apsēstas pie tālruņa, paņem klausuli un uzgriež kādu numuru.

Nākamajā rītā Bonifācijs viens no pirmajiem jau bija veikalā. Pārdevēja viņam silti jo silti uzsmaidīja, apvaicājās par veselību, lūdza nodot sveicienu Tūtiņdreijā radniekam, pieņēma bojāto magnetofonu un izsniedza naudu.

— Lūdzu! — viņa teica.

— Vianmēr priecājamies jums pakalpot!

Tā bija fantastika. Un Bonifācijs saprata, ka īstais stimul ir vīrs ar plašu pazīšanas. Persona, kas vajadzīgajā brīdī var piezvanīt kurp vajag un kam vajag, lai cilvēks varētu dabūt to, kas viņam pienākas pēc likuma.

A. BRĀLĪTIS

Mums ar Margu bīstami strauji tuvojas tas vecums, kad sievietes nievājosi sāk dēvēt par vecmeitām. Tāpēc, atzinušas, ka šķirtene vai atraidine skan labāk, nolēmām, ka laiks pameklēt kaut vai īslaicīgu dzīves biedru. Marga gan domāja, ka labāk, ja reiz nauda par kāzu kleitu un mielastu izgrūsta, nožūzināt atlikušo mūža daļu divatā, ar ko es biju pilnīgi vienies prātis. Vīrs nebūt nav mēbele mājās. Par lietotām mēbeļiem var katrā laikā dabūt brangu naudu, bet, lai tiktu vaļā no vīra, rodas vienīgi izdevumi. Izstudējušas speciālo literatūru un rakstus presē, sapratām, ka visa vaina slēpjas apstākļi, ka cilvēki aklī metas tādā avantūrā kā laulība, uzskatīdami par gaļveno skaistu degunu, garu augumu vai mašīnu ar garāžu.

— Galvenais ir tas, ka jāzina, ar kādu tipu precies, — es teicu.

— Kas tas par tipu? — Marga pārjautāja, atraudama skatienu no līgavu tērpu jaunākajiem modeļiem veikala skatlogā.



— Redzi, lai varētu cilvēku saprast, jāzina, pie kāda tipa viņš pieder, — es paskaidroju. — Izšķir holeriskā, sangviniskā, melanholiskā un flegmatiskā tipa cilvēkus.

— Jā, bet kā lai uzzīna, pie kāda katrs pieder? — Marga grozīja galvu. — Paskaties uz mūsu vīriešiem, visi kā no konveijera — mati garī, kājās džinsi...

— Pareizi, ikdienā cilvēka īsto dabu noteikt ir grūti, — es piekritu. — Visi uzvilkuši pieklājības bruņas, uzlikuši intelligentu cilvēku maskas. Īstā seja atklājas vienīgi smaga pārbaudījuma brīdī, tā teikt, negaidītā, neparedzētā situācijā.

— Bet kur tu tādu situāciju ķersi? — Marga melanholiski novilkā. Es jau sen biju ievērojusi viņā tieksmi uz melanholiju. Sievieteī tas nemaz par ļaunu nenāk. Skumja, aizplivurota būtne uz mūsdienu skaļā, steigīgā fona... Jā, vajadzēs arī man par to padomāt.

— Radīsim situāciju pašas, — enerģiski teicu. — Izsijāsim visus vīriešus caur zinātniska eksperimenta sietu un atlasīsim piemērotākās kandidātūras.

— Bet kā? — Marga sarosījās. Nodoma īstenošana solījās būt interesanta. Es brīdī pārdomāju. — Nemsim kaut vai spaini,

pieliesim ar ūdeni un noliksi pie āra durvīm.

— Ko tas mums dos? — man neapķērīgā draudzene neprata. Es biju savas idejas iedvesmota, tāpēc pacietīgi iklāstīju eksperimenta būtību.

— Redzi, — es teicu, — pašsteiguma brīžos jo spilgti izpaužas katra temperaments. Iedomājies nāk vīrietis, atver durvis, ūder spainis apgāžas. Pēc tam atlie tikai redzēt, kā viņš uz to reaģē. Holerīķis iedegsies ātrās dusmā, lamās spaini un visus apkārtējos, varbūt spaini pat spārdīs, plēsīs sev matu un tad aizie: Ja tev gadīsies tāds vīrs, kris tāla traukus labāk mājās neturēt dzīvot ieteicams ar krāsas ap kuri, lai domstarpību reizēs varētu sūtit viņu skaldīt malku. Tad vismaz no viņa būs kāds la bums. Turpretim, ja vīrieti, kā viņš apgāzis spaini, pārņem dziļas skumjas un viņš, apsēdies līdzās peļķei, bezcerīgi blenzi ūdenī, skaidrs, ka te darīšana a melanholiķi. Tādu vīru var se atļauties sievietei ar enerģiski raksturu, tāda, kam dzīvesspari pietiek priekš diviem. Nākošais tips — flegmatīķis. Šis tips, apgāzis spaini, mierīgi pārkāps tan pāri, izbrīdīs ūdenī, pat bikši galus neuzlocīs un pēc stundas kad būs pamanījis savas samēr cētas kājas, atgriezīsies. Iai ie spertu vainīgajam spainim. Sie vai, kam tāds laulātais draugs tas ir jāielāgo. Un, ja viņa grūt vakarā dzirdēt atbildi, tad jāļauj tā jau no rīta. Un visbeidzot sangvinīķais tips. Tāds, apgāzis spaini, nemeklēs vainīgo, bet lietiski novērtēs situāciju, sameklēs lupatu, uzslaucīs slapjumu. Tas ir vīrs, uz kuru var paļauties tāds der sievieti, kas mīl pakļauties un atļauj vīram būt ģimenes galvam.

Marga bija sajūsmā, tomēr vēl šaubījās par eksperimenta iznākumu, jo vīrieši iemācījušies sabiedrībā savaldīties un izlikties. — Saprotama lieta, — es piekritu. — Kad uz ielas satiec cilvēku, kurš, tevi sveicinot, nenonem cepuri, tad, protams, uzreiz nepateiksi, kas tas par tipu. Holerīķis nenonem cepuri tāpēc ka pārāk steidzas, flegmatīķim liksies, ka tu kaut kur skrieni, melanholiķis apsvērs, vai ir vērts nemt nost, ja tūlīt jāliek atpakaļ, bet sangvinīķim rokas vienmēr aizņemtas.

Marga nopūtās, bet es nezau-dēju dūšu.

— Mēs noslēpsimies, — es teicu, — un neuzkrītoši visu novērosim. Cilvēks, domādam, ka ir viens, pilnībā atklās sevi. Tā runādamās, mēs bijām sa-sniegušas sava kantora durvis. Marga aizsteidzās līdz kioskam nopirkt «Reklāmas Pielikumu», jo vēl cerēja atrast kaut ko piemērotu pēc sludinājumiem, bet es enerģiski vēru vaļā durvis un pilnā spārā uzdrāzos ūdens spainim.

A. RIJA



G. VINDEDZIS



D. BREIKSS



E. RUSMANIS

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

Divi bērni, puīšelis un meitene, rotaļājas.

— Es tevī ļoti mīlu, — puīšelis saka.
— Kad izaugsi, būsi mana pirmā sleva!

— Kad mēs gaidījām savu pirmo bērnu, brīdīgi sastrīdējās ar slevu. Viņa gribēja, lai bērnu nosaucam par Veroniku, es — par Sabīni.

— Un kā tad viņu nosaucāt!
— Par Franci Jozefu!

— Es varu rakstīt divi simti divdesmit bur-
tu zīmes minūtē, — jaunā sekretāre saka še-
lam, — tikai mani ļoti kavē dzēšana pēc
tam...

Sleva ierodas mājās pēc pirmās stundas au-
toskolā.

— Nu, kā tad gāja! — vīrs vaicā.
— Vispār ņemot, labi. Zēl tikai instruktora.
Bija labs cilvēks.

Divas kaimiņenes.

— Dzirdējāti Mūsu skurstenslauķi sabrauca
mašīnā!

— Kaut kas traksti! Cilvēks vairs nevar būt
drošs pat uz jumta!

Ārsts paziņo skotam, ka viņa dzīvību var
glābt tikai ļoti dārga ārstēšanās kūra.

— Cik tā maksās! — skots vaicā.

— Tūkstoš mārciņas.

— Atsakos! No apbedīšanas kantora es sa-
ņēmu lētāku piedāvājumu.

— Sakl, Pol, kādu cilvēku mēs saucam par
liekulīti — skolotājs vaicā.

— Tādu, kas iet uz skolu ar smaidu sejā...

Londonas polišmens aptur iereibušu dženti-
meni un vaicā viņam:

— Kurp ejat!

— Mājās. Pēc jaunā gada sagaidīšanas.

— Paga, paga, bet tas taču notika pirms
desmit mēnešiem! Tagad taču jau ir novem-
bris!

— Zinu, tāpēc arī steigšos. Sleva var vēl
sākt uztraukties.

Samaks po smukum

Gims kad esāk taisīt krunk,
Mat kad parād plikum,
Sapņes sievišķ dāve dunks,
Boje vecpuiš tikum.
Gribes, pierms tou uzber smilt,
Dābt pe sānem ogum silt.

Finanses nov jacērt rob,
Pārak ēšan kaite.
Nopiercs menc, ko likt uz zob,
Melles kapiķš skaite.
Te man egrūd ka a urķ, —
Sleps kāds lūr uz bieze murķ.

Paskatjes. Acs palik plats.
Ro, cik sprogaiss cāliis!
Galant saglode sov mats,
Palocjes: — Žāns Brāliis!
Ciliks ventulibe niķst,
Varbut epaziles driķst?

Tir es skurstiņš, krāsneņ cuks,
Es var rikēt viesēbs.
Bel, kam nod, tam jons un smuks
Apskatītes tiešēbs.
Dodzstāu name resne Ann
Veltig elūdž māt uz vann.

Cāliis smaide savilk knāb:
— Sierd tou plaš ka prēri.
Kaķis mans, kam tīģer dāb,
Zin, ka māt soc Mēri.
Ja tu testament māt rakst,
Iztiks es bez dzimtsarakst.

Atstiep kaķ un gumijkok
Mēri otre vakre.
Lupal tād, kas der priekš spok,
Bāzī bi some švake.
— Le i pliks ka dzelzceļ slied,
Ka tik smukums, — tā es spried.

Bet pēc mēnes māt viers gāt
Krājes mākoņ sērig.
Pelik māt pe maiz un sāt
Debešķige Mēri.
Savaņģe ka tēļ a valģ,
Āzstūķe āz zēķ māt aļģ.

Darbe a māt jancig gāj.
Piņķers bi a cukam.
Kad es pavēl nāt uz māj,
Ceļe trāpjes Jukams.
Jocig noskates un pras.
— Tu vel šite? Kas ta las?

Mēri te ar bārdain band
Atbroc priekšpusdene.
Tēc — jūs laiž uz Samarkand,
Tīcs tu robe vene.
Kīņķēziņš tev akns lais,
Nepanes tu pejūrs gais.

Matem galiņ nosvid slap,
Dors kad atrāv vaļģ.
Nebi saldejames skaps,
Neredze taht zaļģ.
Koč bez pārslājs mierkšņne acs,
Tukš bi televizor plac.

Dziwe uzskrējs es uz min,
Tas bi skaider zinams.
Prom māt mierlaik šujmašin,
Kas a kājem minams!
Paķērs vells pat vece praķ,
Atstājs gumijkok un kaķ!

Pēdējā laikā man vairs lāgā netik braukt ar autobusu. Precizēsim, ar to autobusu, kas kursē pa Jēkabpils apkārtni. Nu galīgi nepatīk!

Protams, autobusiem Jēkabpils apkārtnē nav nekādas vainas. Taču tā publika, tā autobusu publika...

— Re, šitā kundze apgērbusi savu bērnu pēc spoka! — man priekšā sēdošā dāma sāka.

— Ai, mīlā, neba tas tāds vienīgais, — otra atbild.

Es palūkojos uz bērniņu, kas esot apgērbts pēc spoka, un redzu: bērns kā bērns, mugurā viņam silta neilona jaciņa, šūšanas fabrikas «Asote» ražojums. Tāda jaka ir mugurā arī man.

— Re, tai jakai kabatas piesūtas šķībi greizi, plecu daļā piedurknes kā ermoņikas, — nosodošā balss turpina.

— Mūsu kaimiņiene savam puikam arī nopirka «Asotes» jaku. Un kas izrādījās? Izrādījās, ka diegi šuvumā karājas kā piņķēļi, bet rāvējslēdzis... E, ko nu par rāvējslēdzī! — kritiski noskanotā pasažiere atmet ar roku un aplūst.

Es sāku pētīt savu jaku un tikai tagad pamanu: patiešām, mans rāvējslēdzis iesūts, sacisim, ne pārāk kvalitatīvi. Tā kā šķībi, tā kā greizi... Nudien, manām līdzbraucējām būs taisnība, nudien, viņas nebūt nekuļ tukšus salmus!

Autobuss iebrauc Jēkabpili, un es dodos uz šūšanas fabriku «Asote» pie apnecināto jaku ražotājiem. Uzzināt, vai atsevišķajiem nenožīmīgajiem defektiem dažu bērniņu jaciņās — un arī manējā — ir bijis gadījuma raksturs, vai arī tas nav gadījuma raksturs.

— Vainīga drēbe. Mums piesūta sliktu audumu, — šūšanas fabrikā man paskaidro.

— Nevajag tādu drēbi ņemt, sūtiet atpakaļ, — es pamācu.

— Pilnīgi pareizi, — man laipni piekrit. Un aplūst. Kamēr klusums turpinās, es iemetu acis gatavās produkcijas noliktavā un ieraugu, ka tikko pašūtās jakas sames-tas kaudzē uz grīdas.

— Nepievērsiet uzmanību, — man atkal laipni paskaidro. — Ilgi te tās negulēs, gan jau tirdzniecības organizācijas paņems. Viņiem taču pircēji pieprasa.

Un tad pār mani nāk apskaidriba. Kā tad! Ja jau pircēji pieprasa, kāpēc gan jakām jābūt, teiksim tā, pārāk skaistām? Viens otrs defektiņš jakas izskatu nekādā ziņā nevar bojāt. Tieši otrādi, gludenajā vienveidībā, kādu nosaka tekstilrūpniecības tehniskie noteikumi, tie ienes jaukas individuālas iezīmes.

Steidzos uz Tirdzniecības inspekciju dalīties savā atklājumā. Bet te mani gaida neliela vilšanās.

— Sešus komats septiņus procentus no «Asotes» meiteņu jakām esam izbrāķējuši vai arī ieskaitījuši zemākā šķīrā. Ar zēnu jakām ir vēl sliktāk. Ja runājam par jūsējo, — inspektors pamet skatienu uz manu pusi, — tad no šī modeļa ir izbrāķēti vairāk nekā seši procenti.

Abā! Tātad tirdzniecības tiklā un tirdzniecības inspekcijā brāķē. Tas ir labi. Bet kā ir fabrikā? Vai tur neko nedara?

— Kaut ko brāķē arī tur, — inspektori atbild. — Kur šo produkciju liek? Nudien, nezinām! Mēs tikai zinām, ka pāri par devīniem tūkstošiem rubļu «Asotei» šogad nav ieskaitīti plāna izpildē. Brāķa dēļ!

Ja tā labi padomā, kas gan ir nieka deviņi tūkstoši! Sākums! Tāds pats sākums kā tā tukšā salmu kuļšana autobusā. Vienīgi bērniņu, to mazo bērniņu ir žēl. Viņi taču nav vainīgi, bet tantes viņus tik nelāgi aprunā!

B. KRASTIŅŠ

Grāvju Ernests pamodās tumsā. Briesmīgi sāpēja galva. Pirmajā mirklī viņam prātā pazibēja doma, ka Otilija kārtējo reizi devusi vaju malkas pagalei, bet, aptaustījis sāpošo vietu un pārsējus neatradis, Ernests nomierinājās.

— Pēc etiķa arī neoz, — viņš konstatēja, — tāpat kompreses nav liktas.

Sāpes nerimās. Ernests smagi nopūtās, pagriežās uz otriem sāniem un sāka domāt:

— Tātad Vakar biju pilsētā pēc jaunajām mēbelēm. Ar veikala vadītāju lemetām pa konjakam. Vecais blēdis Tenis līdzēja visu to pulēto dēļu kaudzi sagāzīt mašīnā un ienest dzīvoklī. Pēc tam mēs drusku atspirdzinājāmies. Bet vēlāk!

Ernests ievaidējās — viņi ar Teni taču vakar Ķoču Alvinei cūku kāva! Kā tad! Aizlavījās pa kluso, lai Otilija ne jūt, ne mana. Pirmo korteli viņi izsvieda, nažus trīnot. Otrā tad, kad vepri pamuka. Vairāk Alvine nedeķa. Dzīvību suķim izpūta jau krietni tumsā, un tad nāca tas lielais trauks ar kēdzu.

Ernestam kļuva it kā vieglāk. Viņš pastiepa roku pēc cigarefēm uz nakts skapīša. Blakus gultai bija tukšums! Ne cigarešu, ne skapīša. Ernests taustīja otrajā pusē. Tukšs galīgi nebija, bet... Pēkšņi viņu pārņēma dīvains stingums. Brīdi Ernests gulēja nepakustēdamies, tad taustīja atkal. Jā... Saubu vairs nebija. Blakus viņam gultā gulēja sieviete. Galīgi pārbi-

ties, viņš pārleida roku gultas sāniem. Vai dievīn! Šī nemaz nebija viņa vecā, labā tahta.

— Posts un ķezal! Tā laikam būs Ķoču Alvine. Ārprāts! Ko teiks mana Otilie! Jābūko mukt, kamēr šī šņāc. Pa durvīm gan nevar. Tur tas velna suns jau vakar ap bīksēm grābās, kad ar Teni gājām mēnesi lūkot...

Ernests sprīdi pa sprīdim virzījās uz gultas malu un, kājās plecēlles, ieklausījās. Gulētāja sāka knosīties. Ernests atmeta visu piesardzību. Rokas uz priekšu izstiepis, viņš devās uz logu. Beidzot pirksti sajuta vēsu stiklu. Blakus atradās arī rokturītis. Ķoču Alvine, pēc atspēru čīkstēšanas spriežot, cēlās augšā. Ernests negaldāja. Atvēris logu, viņš nīra tumsā...

Nākamajā rītā ciema veikalā iedrāzās Grāvju Otilija.

— Zvani, bodniec, mēbeļu tirgoņiem, ka vedīšu viņu krāmus atpakaļ! — viņa sauca. — Ne velna nav no tām modernajām mēbelēm! Vakar līdz pusnaktij izmuļļājos, kamēr jauno divvietu gušu samontēju, bet prieka nekāda. Tā kā spiež, tā kā duras... Naktī pārlīda Ernests. Viņš nu var kauču vai uz naglām gulēt, bet šoreiz nekā. Kņosījās, dīdījās un uz rīta pusi, ko domā, lelidā jaunajā spoguļskapī. Zvani gan, mīļā, ka vedīšu krāmus atpakaļ. Jā! Un pie reizes ledod man divas pudelītes etiķa...

AIVARS VENTS



— IZSLĒDZIES! VAJAG TAUPĪT NERVUS!

U. MEZAVILKS

Darījums

Sēdēdams parkā uz solīna, ācējs pensionārs Krāģītis ar audību noskatījās uz garām igājošajiem bezrūpīgajiem mīniešiem.

«Jā,» viņš nopūtās. «Pagājusi na jaunība. Neko neželotu, ja rētu atgriezt atpakaļ tos zeltakus. Taču diemžēl tas nav pējams...»

— Ir gan iespējams! — aizguras atskanēja kāda balss. Krāģītis bailīgi atskatījās, bet neviena nebija.

Vēlms parāvis, man sākas ha-inācijas! — viņš nodomāja.

— Jūs kļūdaties, — tā pati ss iebilda. — Es uztvēru jūsu nas un esmu gatavs izpildīt u vēlēšanos.

— Kas jūs tāds esat? — Un kur esat?

— Ja jūs vēlaties, varu mate-izēties.

Ļaisā sagriezās virpulis, nor-dēja pēc sēra, un Krāģīša kšā nostājās garš, kaulains onis ar āža bārdiņu. Ceremo-i paklanījies, viņš teica:

— Atļaujiet iepazīties — vēlms ifers. Varu jums atdot jūsu ību kaut vai tūlīt!

rāģītim bija laba ateistiskā ītība, tāpēc viņš nenobijās.

— Kur ir garantija, ka jūs at vienkāršs cirka triku stars?

epazīstamais noņēma plat-

Paskatieties, lūdzul Ragi ir

isti? Kā redzat, isti. Tātad piedā-vāju jums darījumu: es jums jaunību, jūs man...

— Nē, nē, dvēseli es jums ne-atdošu!

— Ak, mans mīlais M. Cāli! Kad gan cilvēce beigs ticēt mul-ķīgām pasakām! Kam vajadzīga jūsu nožēlojamā dvēsele, kuras, starp citu, jums nav un nemaz nevar būt!

— Ko jūs gribat pretī?

— Neko vairāk, tikai jūsu pensiju.

— Lūk, kā! Un ko es iesāksū bez pensijas?

— Jūs atkal būsiat jauns, va-rēsiet strādāt, saņemt algu, prēmijas. Bet es, līdzko sāksū sa-ņemt jūsu pensiju, varēšu mest pie malas šo elles darbu un ķer-ties pie memuāriem, atmiņām par dažādiem ievērojamiem cil-vēkiem, ar kuriem man dienesta darišanās ir nācies tikties. Nu ko? Iet tā lieta?

— Nē, — Krāģītis apņēmīgi piecēlās. — Jaunību bez pensi-jas es negribu. Lai gan darbs man bija tīrs, tomēr vēlreiz no-sēdēt divdesmit piecus gadus kantorī, nikstot bezdarbībā, es negribu. Uz redzēšanos!

— Nu, kā vēlaties, — kļuvis atkal neredzams, Lucifers sausi sacīja. — Tikai ņemiet vērā, es to neaizmirsīšu...

M. CĀLIS



— JA TU MĪLI SAVU VECTĒVU, MĒS SITĀ VĀRĒTU AIZLAIST LĪDZ ALUS BODEI!

G. VINDEDZIS



I. MELGAILIS

KLEKSĪŠI

Cilvēku un suņu savstarpējās cīņas ir Džeka Londona gal-tība.

ā kā lībieši savu vadoni uz-i par atkritēju, to nosper zi-»

untis vēroja šo dabas aina-savā vienkāršībā un krāš-i.»

avidova tēla būtiskais trū-ir iemīlēšanās Luškā.»

skstnieka darbi ir ļoti patie-viņš tos ir sarakstījis oants.»

«Savā darbā nogrimis, strādā-dams tumsā un lielā mitrumā, viņš sodega.»

«Indulis un Ārija cīnoties sa-draudzējas un iemīl viens otru.»

«13. gadsimta sākumā Latvijā iebrūk vācieši, kam vienā rokā ir uguns, bet otrā zobens.»

«Lasot grāmatas, cilvēks atpū-šas un reizē ar to ceļ savu nā-košni.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījis A. BARISJANS



— DĪVAINI, PEKŠNI APMĀCĀS.

E. RUSMANIS

Sūdzība

car ādas un galantērijas preču veikalā 3 iegādājos pirmās šķiras viriešu biks-

Sorīt tos piesprādzēju pie gatavo ap-veikalā pirktajām biksēm un steidzos rbu. Trolejbusa salonā nervozākie pasa-stumdijās un grūstījās. No satiksmes li-i man izdevās izspraukties vienu pieturu ajadzīgās. Konstatēju, ka žaketēi trūkst pogu — priekšā un piedurknes galā. i jau veca un parasta lieta. Kaut kas atklājās, kad paspēju dažus soļus uz darbavietas pusi. Apkārt stāvošajiem riskā transporta gaidītājiem par uzjaut-nu man nokrita bikses. Pirmās šķiras

bikšturi izrādījās lietošanai nederīgi. Metāla furnitūra jeb sprādzes bija vai nu deformēju-šās, vai pilnīgi salūzušas.

Esmu dziļi sašutis par tirdzniecības organi-zāciju bezatbildību, apgādājot darba cilvēkus ar ekspluatācijai nepiemērotiem bikšturiem! Kad to pateicu pārdevējai veikalā Nr. 33, viņa tikai pasmīnēja un izmeta apvainojošu repliku par manu noslieci uz lieku svaru. Tādēļ lūdzu stingri sodīt attiecīgos tirdzniecības darbiniekus, kā arī palīdzēt apmainīt brāķa bikšturus pret kādu citu manā garde-robē vai saimniecībā noderīgu mantu. Saņemti jaunus bikšturus nevēlos. Rūpīgāk aplūkojot,

konstatēju, ka izmantotā metāla furnitūra jeb sprādzes nespēju kalpot pat bērnu bikšēju saturēšanai. To es apgalvoju kā speciālists. Jo pagājušā mēneša beigās, glābjot ceturkšņa plānu, šo bikšturiem paredzēto furnitūru sa-sturmēja cehā, kurā es pats strādāju. Devīn-desmit septiņi procenti produkcijas neatbilda ne standartam, ne tehniskajiem noteikumiem, tomēr mums izdevās to iesmērēt pasūtītā-jam.

Lai veikalnieki nedomā apvest ap stūri speciālistu!

C. SNALLE

Sanākuši kopā, nospriedām, ka nebūtu slikli, ja mums būtu tāds kā literārais salons. Visiem tā mūžīgā dzīšanās pēc mantas jau bija līdz kaklam. Vajag tikai diviem trim gadīties vienūviel un lūlīt iet vajā: kā dabūt talonu, vai servisā nav kāds paziņa, varbūt kāds rada-gabals strādā mēbeļu veikālā... Traks var kļūt! Skaidrs, šādās sarunās neviens garīgi ne-aug un nepilnveidojas. Tomēr dabūt tā var daudz ko.

Kas līsa, tas līsa. Bet bez garīgās maizes arī neiztiksi. Nav vairs tie laiki. Vai gan var salīdzināt augstu gara lidojumu ar talonu paklāja pirkšanu? Zināms, dabūjis paklāju, tu, cilvēks, tāpat jūties pacēlies padebešos, taču garīgā pilnveidošanās jātur pirmajā vietā. Tā ir svarīgāka, un tas nav apstrīdams. Tieši tāpēc mums radās ideja par salonu, kur varētu parunāties tikai par garīgajām vērtībām.

Mindaugs nesen bija saņēmis jaunu dzīvokli ar platāku priekšnamu un telpīgāku virtuvi. Varētu sanākt pie viņa. Guļamistaba arī par diviem kvadrātmetriem lielāka, salonam īsti piemērota. Tā nu vienu vakaru sapulcējāmies viņa mājās.

Jā, iekārtojums patīkams! Arī sieva ļoti viesmīlīga. Tikai Mindaugs beigās, domāju bez vajadzības, uzlika uz galda divas pudeles pašdarinātā. Viņš teica, tas esot smalkais to-nis, ļurjaks esot daudz izsmalcinātāks nekā viskijs. Nu, mode paliek mode, bet «Ekstra» tomēr ir labāka. Noskaņojumu tāpat pacila, un pēc tam nesāp galva.

Visi nosprieda, ka man vajadzētu būt asij, ap kuru rīvētu sarunas, jo es stāvēt tuvāk lite-rārai.

Tu tikai sāc, mēs visi pievienosimies. Redzēsi, kas mums būs par sarunu! Kā Žoržas Sandas salonā. Redzēsi!

«Saruna būs jāsāk ar mūsdienām, pēc tam varēs ķerties pie klasiskiem,» es nodomāju.

— Biedri, iesaku jums palasīt Rasputinu. Tas ir kaut kas vienreizēji jauns... — es ķeros pie lietas.

Saimniece iegrūda man dunku sānos un klu-su nošņāca:

— Nerunā rupjības... Cilvēki atnākuši pa-runāt par literatūru, bet tu par to izvirtul!

— Vai jums nešķiet, ka pēdējā laikā ņem virsroku konkrētiem dzīves faktiem pievērsta vai, citiem vārdiem, memuāru literatūra? — es sāku no cilas puses.

— Dekoratīvos kīgieļus tagad nedabūsi, tas ir fakts, — izdzirdu balsi kreisajā pusē. — Bet bez dekoratīviem nevar iztik.

— Kādēļ nedabūsi? Visu var dabūt! Bet at-taisnojošos dokumentus... Tos, āre, ir jau grūtāk, — viņam atbildēja kaimiņš no labās.

— Lai velns parauj tos dekoratīvos kīgie-ļus! Ja nav, būvē no baltajiem. Un piecāpies, ja ir izdevies dabūt dekoratīvos kaut vai ka-mīnam.

Saruna uzreiz kļuva dzīvāka.

— Vīri, varbūt kāds no jums var pagādāt puskbikmetru dēļu grīdai? Domāju — pie-tiks, bet, pīkis viņu zina, visu laiku par maz un par maz...

— Izbrāķēlos pārsegumus, stāsta, varot da-būt gandrīz oficiāli.

— Viens ar liem izbrāķētajiem jau nosvila. Pārbaudīja un izrādījās — nekāda brāķa nav! Vīrs iedzīvojās nepatīkšanās, samaksāja trīs-kārsu cenu...

— Lasot jaunākos romānus, rodas iespaids, ka zemapiņas strāvojumu literatūra jau aiz-virzījusi otrajā plānā... — mēģināju vēlreiz pievīrīt sarunu tuvāk garīgām vērtībām.

— Jons plānu komisijā te neko palīdzēt ne-

varēs. Ja ir pazīšanās sadzīves pakalpoju mos... Tur dažreiz varot dabūt presēto skai-du plāksnes. Tikai viņi, rupučī, raksta klāt uz cenojumu. Par darbu, tā sacīt... Bet citād nav iespējams dabūt, — kaimiņš no kreisā kategoriski paziņoja.

— Logu rāmjus es arī pasūtīju sadzīves pa-kalpojums...

— Tur labāk vajadzēja nāvi pasūtīt! Nodzī-votu simt gadus. Kamēr sagaidītu.

— Nezinu, kā jums, bet man šāds vēstījums stils neiet pie sirds, — es neatlaidos. — Te viņam ir tagadne, bet te jau, skaties, pagātnē sajukusi kopā ar nākoīni. Grūti saprast... Pārāk sarežģīti.

— Nē-ē-ē... Dēlīšus sienu apšūšanai es tev izkombinēt nevaru. Tagad ir karstākais laiks Dēlīšus burtiski cits citam rauj no rokām ārā.

— Es starpas piepildīju ar stikla vati. Tika runā, tā esot kaļķīga plaušām.

— Nosedz ar ruberoidu. Ne jau plaušas bet stikla vati. Es tā izdarīju un nevaru sūdzēties.

— Vīri, bet Kafkam tomēr ir sava... — es pameģināju iejaukties vēlreiz.

— Nevis Kafkam, bet Kalkam. Tikai, ja gri-bet zināt, nekā viņam vairs nav un neko tu no viņa nedabūsi. Stīferi tagad piešķir cits... Viņam pat logu stiklu nav.

Never leikt, ka salona atklāšana nebūtu iz-devusies. Sarunas bija ļoti interesantas, tās bija kopīgas viedoklis. Visi šķērās apmierināti. Tiesa, literatūras jautājumus varbūt varēja pa-analizēt arī vispusīgāk, taču, kad cilvēki rau-jas ar dārza mājiņu būvēšanu, mūzas var maz-lie arī paklusēt, ja nevar pagādāt cementu pamatiem.

Mēness fāzes un zaļie zirņi

Dakteri vienmēr zina, ko vajag un ko nevajag. Arī uztura jautājumos. Cilvēkiem ar lieku svaru, kad viņi lūdz padomu, dak-teri saka:

— Jums, cienītais, uzturā derētu vairāk dārzeņu...

Arī liesajiem un kārnajiem, cik zināms, dārzeņi nenāk par ļaunu. Tāpat kā visiem pārējiem.

Bet kā lai pie tiem dārzeņiem tiek cilvēks, kas dzīvo pilsētā, kam nav radu laukos? Jau vairāk nekā gadu pastāv Augļu un dārzeņu saimniecības ministrija. Tā, starp citu, vada konservu ražošanas apvienības. Tās, savukārt, arī vada, proti — Jēkabpils un Sabiles kon-servu cehus. Vairākās republikas saimniecības šovasar zirņi auga griezdamies, tādā...

Bet nesteigsimies ar secinājumiem, dārgais lasītāj! Zirņiņu veikals projorām trūkst, un arī ar citiem dārzeņiem apgāde vēl neiet kā pa taukiem. Kāds lauku prātavīrs izteica šādu domu:

— Vainīgas ir mēness fāzes. Jaunā mēnesī cūku slaktēt nevar? Nevar — galai nebūs istās garšas un tā nesālsies. Kokus cirst ne-var? Arī nevar — lāgā nekaltīs. Zaļos zirņi-šus tāpat veikalā gadās redzēt tikai noteiktu mēness fāžu laikā...

Izrādās, citur vainu tiešām atrast grūti. Pa-skatsimies, kas notiek ar tiem pašiem zirņi-šiem. Pagājušā gada sākumā konservu ražo-tāji teica lauksaimniekiem:

— Gādājiet tikai produkciju, ko likt trau-kos!

Noslēdza, protams, līgumus un visu citu, kā vajag. Un tad pienāca brīdis, kad Stučkas ra-jona saimniecības sāka vest ražu uz Jēkab-pili.

— Nē, brālīši, tā tā lieta neies! — jēkab-pīlieši drūmi teica. — Tik daudz pārstrādāt uzreiz mēs nevaram. Trīsdesmit, četrdesmit tonnas dienā — jā. Bet sešdesmit, septīdes-mit — kas par daudz, tas par daudz. Pie-gādājiēt ritmiski!

— Ziemā sienu nepļauj, — saimniecību ļaudis aizrādīja. — Zirņiši arī sniegā neaug.

Nevaram solīt, ka tos vedīsim cauru gadu...

Konservu ražotāji savukārt pabakstīja lauk-saimniekus:

— Labi, labi, par ziemu nav runa. Runa ir par pirmdienām, jo pirmdienās jūsu produk-ciju redzam visai reti...

Šā vai tā, bet, pēc Lauksaimniecības minis-trijas ziņām, apmēram 500—600 tonnas zaļo zirņiņu pārauga un tos pārstrādāt nebija iespējams.

Tā tas bija Jēkabpilī. Toties Sabiles ceha priekšnieks sūdzējās, ka saimniecības neveidot zirņiņus pārstrādāšanai un vispār uz to audzē-šanu raugoties kā uz čuguna bumbu pie kā-jām.

Protams, zaļais zirņitis ir diezgan ķēpīgs dāzenis, kura sagādē un pārstrādāšanā gadās klupšanas akmeņi. Taču tādi gadās arī kla-siski vienkāršu dārzeņu ceļā. Kas gan, piemē-ram, ir vienkāršāks par rabarberiem?

— Mums tie ir līdz kaklam, — vienā jaukā reizē pateica vairāku Tukuma rajona sai-mniecību pārstāvj.

— Tas ir lietiskil! — sagādes darbinieki nopriecājās. — Tad tikai steidziet novākt, lai nepāraug!

— Jūs neesat mūs sapratuši, — saimniecību pārstāvji sacīja. — Rabarberu vispār nav, jo tie mums ir apnikuši!

Nebija atjaunoti stādījumi, tāpēc kolhozs «Nākotne» un Zemgales padomju saimniecība rabarberu sagādē kļuva par parādniekiem. Savukārt kolhozs «Dzimtene» neizaudzēja pa-redzēto sipolloku daudzumu zemstikla platī-bās, jo nebija izdevies sameklēt sēklu. Arī paredzēto 8 tonnu salātu vietā «Dzimtene» sagādē nodeva tikai 400 kilogramus.

Nāv noslēpums, ka ar dārzeņiem rūpju un ražu pietiek. Te tie jāravē, te jārušina, te... Vārdu sakot, vienam otram saimniecības va-dītājam kā ķirnis kumodē sāk urbties galvā apmēram šāda doma:

— Par kilogramu salātu saņemam kapeikas. Arī redisi nav nekāds zelta lietuss. Lohi tā-pat... Bet par vienu ziedu istā laikā — divi, trīs rubliši gabalā...

Un, lūk, dārzeņu vietā šur-tur jau plaukst agrā pavasarī ziedi. Tas, protams, ir skaisti, diemžēl aizvietot dārzeņus ēdienreizēs tie ne-var.

Vēl būtu jāparunā par kāpostiem. Sezonas sākumā mūsu tirdzniecības organizācijas tos meklē iepirkt valsts siltākajos rajonos. Bet šogad gadījās, ka tur raža aizkavējās. Pa to laiku paaugās kāposti arī pašu mājās. Nu vairs tā kā nevajadzētu vest, bet...

— Ja esat pasūtījuši, tad, būsiet tik laipni, saņemiet! — piegādātāji aizrādīja.

Un tad sākas uzplūdi un atplūdi. Kāposti nāk kā no pārpilnības raga. Tad dzirdami sau-cieni pēc noliktavām, pēc pārstrādāšanas jau-dām un vēl daudz kā. Un, kad pienāk gada beigas, izaudzētos kāpostus izbaro lopiem. Krietna pieredze šajā ziņā uzkrāta Daugav-pils rajonā. Un ne tikai tur. Bet tajā pašā laikā, vēl septembra sākumā, Kandavā varēja nopirkt skābētos kāpostus tikai par komisijas cenu.

— Labi, ja izdodas kaut kur sameklēt, ja ne — jāiztiek, — veikala darbinieki paskaid-roja — Tiešie sakari ar saimniecībām? Mēs nemaz nezinām, no kā mums dārzeņi jāsa-nem. Redzat, Tukuma rajons apgādā Jūrmalu. Uz turieni ved dārzeņus. Ja tur kādreiz rodas pārpalikumi, tad ved atpakaļ...

Turklāt kandavniekus apgādā tādas saimnie-cības, kurās pēc plāna dārzeņu audzēšana vis-pār nav paredzēta. Un, protams, šīs saimnie-cības nosaka arī savu cenu...

Vēl viens priedauzības akmeņis ir transports.

— Mēs nevaram dzenāt mašīnu ar dažiem kilogramiem kravas, — transporta darbinieki saka — Iznāk pārāk sāļoti.

— Bet mēs nevaram isā laikā pārdot pilnu kravu, — tirdzniecības darbinieki iebilst. — Turklāt arī noliktavas, paši redzat, cik sauras...

Tā nu iznāk katram sava taisnība, un ne-viens tā īsti vainīgs minētajos un daudzos citos trūkumos neļūtas. Atliek vienīgi vainu novēlēt uz sasodītajām mēness fāzēm.

M. OSIS

ბიჭი

(«ნიანგი»)
GRUZĪNU SATĪRAS
UN
HUMORA ŽURNĀLS



ერბიეს ნოსტ უნ აიზთაისი ათვilkნიი

D. L. L. O. U. A



ს დომაჟუ, კოპიგიემ სპეკიემ შო ჯაუნო ცილვეკუ მეს
აკარა ნოდალაი თომერ ესამ იზვილკუში

G. PIRCHALAVA

აშაკ იზვერტისიმ კრიტიკუ უნ დაშკრიტიკუ!



აი იედზერამ შო მოსუ საულაინო ძერიენუ! TAGAD ES
MAZLIET PAKRITIZET MOSU IZPILDKOMITEJU!
AN ოტი PATIK MOSU IZPILDKOMITEJA UN DZIVE MOSU RA-
TAPEC PACELAM SHO GLAZI. LAI VALODA RITETU RAITAKI!

M. A. B. A. S. I. D. Z. E



A. ERADZIYA



H. HODELIYA



G. PIRCHALAVA



— TRAKI GARSHGSI! VAI TU NEBAIDIES, KA VARI NORIT
MELI!

— BET VAI TAD TU RUDEHOS NEESI DZERISI UN TOMER
MELE TEV IR!

G. PIRCHALAVA

Zāle. Referents. Darba prezidijs. Trīs simti cilvēku liela auditorija.

Referents runā par gūtajiem panākumiem. Visi klausās, bet uztver katrs savā veidā. Gaumes, tā sacīt, un izteiles jautājums.

Daļai klātesošo runātāja vārdi atgādina melodiju. Viņi aizsaproņojas un redz, ka ziņojuma lappuses pārvēršas par flautu, no kuras referents prasmīgi izvilina maigas, burvīgi valdzinošas skaņas.

Citi klausītāji ir neapmierināti. Viņiem liekas, ka atrodas parādē, kurā referents ir bundzinieks, kas rīcina tribīni kā bungas: «Tram-taram, tram-taram!»

Pārējie svārstās, nespēj izšķirties. Te viņi dzird flautas medaino balsi, te viņus apdullina bangu dārdi.

Pa to laiku referents savu tematu pamazām ir izsmēlis. Sākas debates.

Savas domas pasaka dažādi cilvēki, visi no pirmās grupas. Viņi pateicas referentam, pēc tam katrs pēc savām spējām un saprašanas izvērsi variācijas par referātā jau pateikto.

Tas rada vēlēšanos otrai grupai pateikt, ko šai sakarā domā viņi.

Taču viens no viņiem sēž prezidijā un nesteidzas uzstāties. Tas, viņš domā, nebūs diplomātiski — runāt pirmajam.

Otrs sēž zālē un arī gaida — lai tas, kas sēž prezidijā, uzdod toni.

Trešais jau sak celt roku, bet pēdējā brīdī apķeras: referents ir persona, kas paraksta pavēles. Bet viņš ar ģimeni dzīvo vienistabas dzīvoklī, viņa bērns drīz paaugsties un tad neliela paplašināšana...

Ceturtais domās ir aizsāvējis tālu nākotnē. Ar savu automašīnu.

Piektais atceras, ka pirms sapulces referents viņam uzsmaidīja. Kaut kā īpaši, varbūt pat daudzsoļoši.

Sestais, kas ir augstākstāvoša posma delegāts, nospriež, ka nav ko radīt disonansi kolektīva harmonijā.

Septītais uzskata, ka labāk neizteikties vispārēju apsvērumu dēļ.

Astotais klusē dažu atsevišķu apsvērumu dēļ.

Devītais...

Pa to laiku svārstīgo grupā pēc garām pārrunām izdodas vienu piedabūt, lai viņš uzstājas. Viņš pieceļas un apņēmīgi iesāk:

— Es...

— Nu, runā taču! — viņam čukst aizmugurē sēdošie. — Pasaki, ka referāts izraisa pretrunīgas jūtas!

Apņēmīgais atvelk elpu un paziņo:

— Es domāju, ka ir jāpasaka skaidri un gaiši: laiks beigt debates!

Zālē atskan aplausi.

AFORISMI

Neviens gudrs cilvēks nav vēlējis būt jaunāks.

Dž. Svifts

Kāpēc jāmelo, ja varam teikt patiesību, lai mums neticētu.

Gijs de Mopasāns

Uzraugs ir visnemierīgākais cilvēks cietumā.

B. Šovs

Pateicoties kritiķiem mākslinieki saprot, ko viņi ir gribējuši pateikt ar savu deilrādi. Daži pat sāk tam ticēt.

P. Pikaso

Vieglāk pārbaudīt cilvēka prātu pēc jautājumiem, ko viņš uzdod, nevis pēc atbildēm, ko viņš sniedz.

Lesings

Būt garlaicīgiem literatūrā ir atļauts vienīgi klasiķiem.

E. Štritmāters

Laime ir kā pulkstenis: jo vienkāršāka tā ir, jo retāk izjūk.

Šamfors

Sodien ļoti pastrādāju: no rīta uzrakstīju vienu komatu, vakarā to nosvītroj.

A. Franss



I. MELGAILIS



— LŌDZU, PAVELCIET TO VADU UZ SAVU CITĀDI TAS MAN PINAS PA KĀJĀM.

I. D Z E



I. MELGAILIS



— KAD KLIENTS BŪS PASKATĪJIES PA LOGU, JEBKURŠ APĢERBS VIŅAM LIKSIES TĪRI LABS!

E. RUSMANIS

ZIEDONIS PURVS

Es kādreiz šaubījos: vai negods ir dzeramnaudu dot vai — nedot.

To godīgo, ja viņam došu. Ar dzeramnaudu apvainošu — tāpat kā apvainots būs tas, kas ņems, bet domās: dots par maz.

Ja nedošu, kāds, saņemot posies Un nesaņemis, — apvainosies, Bet tas, kurš roku nestieps pretī, Man skopulību nepārmētīs.

MAŠĪNA

Silpēteris seniors pārnāca mājās ar lielu kārtu rokās.

— Papul! Ko tu tur nopirki? — tēvu ieraudzījis, Silpēteris juniors iegavilējās.

— Nem! — Silpēteris seniors pasnie-
dza kārbu. — Nopirku mašīnu.

— Urrāl! — Silpēteris juniors iesau-
cās. — Istu?

— Nē, — Silpēteris seniors atbildē-
ja. — Rotaļu. Līdz istai tu vēl neesi
izaudzis.

— Gribu istu! — Silpēteris juniors
iecināstējās.

— Skaties tikai, viņš grib istu! —
Silpēteris seniors labsirdīgi teica. — No
istas es pats nebūtu atteicies. Bet kur
lai to rauj? Vai zini, brālīt, kas notiek
pie mums darbā, kad sākas pierakstīša-
nās mašīnu rindā? Traks var kļūt! La-
bāk skaties, cik šī, re, ir jauka! Pie-
spied vienu pogu — brauc uz priekšu,
piespied otru — atpakaļ. Un lampiņas
arī iedegas. Uz mata kā istai. Tāpēc,
lūdzu, iedomājies, ka tev arī ir ista.

Silpēteris seniors, šos vārdus teik-
dams, nolika mašīnu uz grīdas un no-
spieda pogu. Mašīna nepakustējās. Tad
viņš nospieda otru pogu. Tas pats. Lai
kā viņš nopūlējās, mašīna tā arī palika
nekustīga.

— Klusu, nebrēcl! — Silpēteris se-
niors dusmīgi uzsauca Silpēterim junio-
ram. — Rīt pat es to aiznesīšu uz ga-
rantijas darbnīcu. Re, te ir talons!

Nākamajā dienā Silpēteris seniors
aizgāja uz darbnīcu.



— Jā, jā, redzu, redzu, — meistars,
pavīrsi apskatījis rotaļlietu, sacīja.
— Diemžēl šo mantiņu tagad salabot
nav iespējams. Nav rezerves daļu!

— Bet man ir garantija! — Silpēteris
seniors iebilda. — Uz gadu. Jums ir
jālabol!

— Nu... Gads ir garš. Laika pie-
tiek, — meistars rāmi teica. — Šad tad
piekāpiet, painteresējieties...

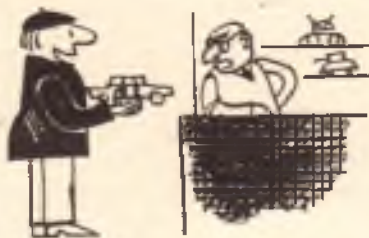
Silpēteris juniors, ieraudzījis tēvu ar
nesalabotu mašīnu, sacēla brēku.

— Labi, labi! Nebļausies! — Silpē-
teris seniors mēģināja dēlu nomierināt.
— Ar mašīnām tā ir vienmēr. Prieks
īsu brīdi, ķēpa visu laiku. Mazliet pa-
cieties. Gan viss nokārtosies.

Kopš šīs dienas Silpēteris seniors sā-
ka apmeklēt darbnīcu vai ik pārdienas.
Taču meistars ikreiz laipni paskaidroja,
ka rezerves daļas pagaidām nav pienā-
kušas. Tad Silpēteris seniors, uzzinājis,
kas jāmeklē, sāka skraidīt pa veika-
liem. Bet arī tur viņam neveicās. Visi
pārdevēji kā sarunājuši teica, ka prin-
cipā tādas detaļas mēdzot būt, bet šo-
brīd neesot. Mājās Silpēteris juniors
skatījās uz tēvu pārmetošām acīm, kas
Silpēteri senioru ļoti sāpināja. Pāris
reizes, apbruņojies ar skrūvgriezi, viņš
pats mēģināja izlabot spītīgo mehānis-
mu, bet par nožēlošanu visi viņa pūliņi
izrādījās veltīgi. Reiz Silpēteris seniors
apsēdās un uzrakstīja vēstuli rūpnīcai,
kurā šīs automašīnas ražoja. Vēstulē
viņš pateica gan, ko domā par šo rūp-
nīcu kopumā, gan par tās brāķdāriem

katru atsevišķi. Rezultāti nebija ilgi
jāgaida. Pa pastu pienāca atbilde, kurā
rūpnīcas vadītāji atvainojās par sagā-
dātajām nepatīksmām un ziņoja par
sodiem, kādus saņēmuši nevižīgie dar-
binieki. Beigās sekoja ieteikums mašīnu
nest uz jau zināmo garantijas darbnīcu.
Silpēteris seniors, jauzdams ilgi gaidītās
uzvaras tuvošanos, ieģrūda vēstuli ka-
batā un traucās uz pazīstamo vietu.
Meistars uzmanīgi izstudēja rūpnīcas
vēstījumu.

— Labi! — viņš teica, beidzīs lasīša-
nu. — Mēs neatsakāmies. Ja ir jālabo
nekavējoties, nekavējoties arī labosim.
Līdzko mums atsūtīs rezerves daļas. Un
tad jau, kā vienojāmies, labosim tū-
līt bez ķēpāšanās.



Silpēterim senioram nolaidās rokas.
Viņš meistaram izklāstīja visu, kas viņ-
am sakarā ar šo lietu bija sakāms.
Taču lietai par labu tas nenāca.

Pie veikala izejas Silpēteris seniors
uzgrūdās kādam apbružātam tipam.

— Ej, draugs! — tips sazvērnieciski
pačukstēja. — Ja tev kaut ko vajag,
varu izlīdzēt!

Un, kaut arī Silpēterim senioram li-
dzīgi draugi nekad nebija patikuši, viņš
izkratīja svešiniekam sirdi.

— Tad ta brīnumdetaļai! — vīrs pa-
vipsnāja. — Vai te tā ir? — viņš iz-
vilka no kabatas sauju dažādu ķīnkē-
ziņu, kuru vidū Silpēteris seniors tūlīt
ieraudzīja to, ko meklēja.

— Šī, šī! — Silpēteris seniors prie-
cīgi iesaucās.

— Pag, lēnāk, lēnāk! — jaunais pa-
ziņa viņu apsaucā. — Tā man ir pē-
dējā. Pašam vajag.

— Es samaksāšu! — Silpēteris se-
niors bikli ierunājās, atcerēdamies sava
dēla gaidpilno skatienu.

— Nu, lai iet arī! — tips piekrita.
— Citam nebūtu devis, bet tu man
iepaties. Velc laukā kvartu!

Silpēterim senioram acis izsprāga no
pieres.

— Cik?! — viņš tikko dzirdami iz-
dvesa.

— Ja negribi, neņem! — subjekts
paraustīja plecus. — Es to atdošu tik-
pat kā par velti. Cits man to raušus
izraus un vēl paldies pateiks kā nākas.

— Nemu, nemu! — Silpēteris seniors
izbijies iesaucās. — Paldies, mīļais, lielo
paldies!

Silpēteris seniors visu vakaru sodī-
jās, atcerēdamies bezkaunīgo tirgoni.
Viņa garastāvokli neuzlaboja pat Silpē-
tera juniora gaviļes, kad viņš dzenāja
mašīnu pa visu dzīvokli. Nepatīkamā
noskaņa viņu nepameta arī nākamajā
rītā, un viņš devās uz darbu drūms un
nīgrs. Savas iestādes gaitenī viņš ierau-
dzīja uzbudinātu darbinieku pūli.

— Nāc, Silpēteri! — viņš izdzirda
kolēģu balsis. — Nāc zigli šur! Tūlīt
sāksies pierakstīšanās mašīnu rindā!
Tiks visiem!

— Man nevajag! — Silpēteris seniors
atcirta. — Es jau nopirkul

L. KAZARNOVSKIS



PIEKTĀ KOLONNA

Bergenā (Norvēģijā) transporta un gājēju rīcībā nodota jauna kela, kas bruģēta ar akmeņiem. Daudzus no tiem rotā uzraksti: «Dusi saldi!» Strādnieki par būvmateriālu izmantojuši kapu akmeņus, ko nebija papildējušies saskaldīt.

Kāds deputāts VFR bundestāgā savu runu par budžeta projektu sāka šādiem vārdiem: «Manas dāmas un kungļi! Par taupību ir jācīnās, lai tas maksātu ko maksādam!»

Angļu laikrakstā «The Daily Telegraph» bija ievietots sludinājums ar šādu tekstu: «Vīrietis meklē darbu uz izolēta kalna vai salas par sargu, operatoru utt. Mīl dzīvniekus un putnus. Piedāvājumus adresēt...»

Savdabīgi pret satiksmes noteikumu pārkāpumiem cīnās Tūras (Francijā) autoinspektori. Viņi pasniedz autovadītājiem, kas pārsnieguši atļauto ātrumu, informatīvus biļetenus ar satiksmes negadījumu sevisi smagi cietušu autovadītāju un autovraku attēliem.

Parīzes modes likumdevējs Letterjē savus modeļus reklamē šādiem vārdiem: «Vakara tērpam nav jābūt dārgam, bet tam noteikti jābūt kā dārga žogam, kas kaut ko sargā, bet arī neko nenoslēpj.»

Sietlas [ASV] pludmalē Klusā okeāna viļņi izskaloja pudeli, kurā atradās pirms 10 gadiem ielikta vēstule. Tajā kāds iikko apprecējis jauneklis, kas atradās ceļā uz Havaju salīm, zvērēja savai jaunajai sievai mūžīgu mīlestību. Vēstules atradējs piezvanīja pa telefonu sievai, lai paziņotu priecīgo vēsti. Atbildes vietā atskanēja skaļi smiekli, tiem sekoja šāds paskaidrojums:

— Mēs izšķīrāmies pirms deviņiem gadiem.

Parīzes—Havras ātrvīdens aizdrāzās garām Vernonas stacijai, neapstājoties tur, kā tas ir paredzēts. Taču pēc dažām minūtēm vīdens atpakaļgaitā tomēr piebrauca pie šīs stacijas. Lokomotīves vadītājs tikai dažus kilometrus aiz Vernonas atcerējies, ka viņam bijis jāpētur.

Beļģijā karalis Boduēns 1 bija kļāt kādā banketā, kur piedalījās vairākas augstas valsts amatpersonas. Pēkšņi izjuka krēsls, uz kura sēdēja Brabantas gubernators, tad salūza krēsls, uz kura sēdēja viņa kaimiņš. Visbeidzot sabruka arī galds, pie kura sēdēja 10 personas.

Valodnieki noskaidrojuši, ka franči runā visātrāk — 350 balsienus minūtē, japāņi — 310 balsienus, bet angļi — 220. Vislētāk runā Klusā okeāna salu iedzīvotāji — 50 balsienus minūtē.

Generālis Mola, viens no Franisko Franko līdzgaitniekiem, kara laikā pret Spānijas Republiku skali izkļūgājās par lietām, ko vajadzēja glabāt kā vislielāko noslēpumu. Proti, saviem uniformētajiem marodieriem viņš apsolīja, ka atdos izlaupīšanai gaiļaspilsētu, bet Madrides iedzīvotājiem pavēstīja pa radio, ka viņam ir ne tikai armija, kas uzbrūk četrās kolonnās, bet vēl īpaša — piektā kolonna, kas atrodas Madridē un gaida viņa pavēles. Šī kolonna sastāvēja no spiegiem un diversantiem, franķisma aģentiem.

Jēdzienu «piektā kolonna» savā arsenālā paņēma vācu nacisti. Hitleris sūtīja savus piektās kolonnas rīklurāvējus, kur vien bija iespējams.



Amerikāņu centrālā izlūkošanas pārvalde un citas līdzīgas pārvaldes tērē miljardus dolāru, lai uzturētu labā stāvokli un cīnās gatavībā savu piekto kolonnu. Ir kļuvis zināms, ka Pentagona grib izmantot amerikāņu kosmosa «atspoli», lai radītu piekto kolonnu arī debesu telpā.

Naivi būtu domāt, ka bez piektās kolonnas iztiek ķīniešu hegemonisti. Un šeit interesantākais ir tas, ka amerikāņu centrālēm savu kolonnu aizsegam jāizmanto labdarības fondi, zinātniskas ekspedīcijas jūras putu un klinšu veidojumu pētīšanai korallu rifu rajonos, bet ķīniešu vadītāji visu dara daudz vienkāršāk. Viņu tautieši ārzemēs, tā dēvētie huacjao, ir visur. Viņi ir gan pavāri uz fregatēm Klusajā okeānā, gan tulkā ASEAN valstu štābos. Nenovērtēsim pārāk zemu vēl vienu apstākli — ir pilsētas ar veseliem ķīniešu kvartāliem, kuros huacjao dzīvo paši savu neatkarīgu dzīvi. Kad Ķīna izprovocēja karu pret Vjetnamas Demokrātisko Republiku, kļuva pilnīgi skaidrs, ka Pekinai ir kanāli, pa kuriem tā var izraisīt rūgšanu savu pretinieku aizmugurē. Tāpat notikumi Indijas robežapgabalos, Sikimā un

citos, vēlreiz apstiprina, ka ķīniešu armijas kaujas reglamentā ir uzņemta piektā kolonna taktika. Un, kā rāda pieredze, vispirms sāk darboties un dodas uz priekšu tieši piektā kolonna.

Ķīniešu biznesmeni ir visur. Viņi sastopami ne tikai Honkongā un Makao, bet arī zvejnieku arodbiedrībā Kualalumpurā. Viņi ir pat «Amerikāņu legionā», kur pilda kā CIP, tā arī ķīniešu sūtniecības uzdevumus vienlaikus.

Ja kāds kādreiz sadomās uzcelt pieminekli tirdzniecības dievam Merkuram Dienvidaustrumu Āzijā, tas būs piemineklis huacjao. Huacjao pieder kafejnīcas, spēļu nami un kazino, kur amerikāņu un vietējie vīrsnieki spēlē ruleti. Visi ir vienisprātis, ka huacjao visā pilnībā pārvalda mākslu taisīt naudu. Ķīniešu biznesmeni, pat ja tie tikai oficiālām ziņām, kontrolē astoņdesmit procentus ASEAN valstu ārējo tirgu. Pēc ANO datiem, huacjao kapitālu ieguldījumi sasniedz 50—60 miljardus dolāru. No tiem 16 miljardi 300 miljoni ieguldīti Dienvidaustrumu Āzijā.

Mūsdienās, kad Pekina uzņemas kursu uz tuvināšanos imperiālismam un uz savas ekonomikas modernizāciju, lai radītu varenu militāri rūpniecisku kompleksu, ārzemēs dzīvojošie ķīniešu biznesmeni ir ieguldījuši šai pasākumā ievērojamu daļu sava



kapitāla Protams, tas ir gluži jauns piektās kolonnas modelis, ar tā palīdzību ārzemju monopolu iejaucas ķīniešu četrās modernizācijās. Bet Padebesu impērija savukārt ietver savos aprēķinos ārzemju monopolus.

Pekina zina, ka piektā kolonna ir vislabākā kolonna tās politiskajās kombinācijās. Tāpēc tā neizlaiž no rokām pavedienu galus, kuros raustot šai kolonnai var likt darboties. Tikai pretēji Franko generālim Molam Pekina cenšas visu noklusēt.

Un tas nav vienīgais gadījums, kad smaudošais Dens Sjaopins dara tieši to, ko pats kategoriski noliedz.

MUZIKĀLI SMAIDI

Tikko bija sācies koncerts, no zāles iznāca klausītājs.

— Vai koncerts jūs neinteresēja? — viņam jautāja.

— Nē, kāpēc, diezgan interesanti.

— Jums droši vien bija slikta vieta?

bail vienam atrasties tik milzīgā zālē.

Mūzikas skolas direktors uzrunā audzēkņus:

— Dārgie bērni! Sodien ir Līta dzimšanas diena. Lai atzīmātu



— MESJĒ,
TIE, KAS TIC
CILVĒKAM, IR
NĪKUĻI!

— VIŅI MŪS VED
UZ HAOSU UN
DEGRADĀCIJU!



Jauni klienti vienmēr nāk pie mums atkal!

«Ici Paris», Parīze



— Jā, jā. Jo jaunāka izskatītos, jo pateicīgāka būšu!

«Ici Paris», Parīze



«Quick», Mīnheņa



— Nekad nevarēju ledomāties, ka nokļūšu tādā stāvoklī, tāpēc ka samazināti līdzekļi veselības aizsardzībai.

«Punch», Londona



Jauns dara visu, kas ir viņa spēkos, lai viesi u viņa līdzību sencim...

«Punch», Londona



— Vēl ne, cienītā. Intervija sāksies tikai brīdī, kad es sāksšu jūs uzrunāt par biedreni!

«Dikobraz», Prāga



«Paris Match», Parīze

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Žanis Grīva, M. Līmane, V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Kairiša. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulju daļai — 469568. Nodots salikšanai 06.10.81. Parakstīts iespiešanai 21.10.81. JT 00685. Formāts 70x100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespiedl., 3,70 izd. l. Metiens 106 000 eks. Pasūt. Nr. 1277. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Manuskriptus atpakaļ neizsūdz.

NATO ģenerālsēkretārs J. Luns ap-
sūdzējis Holandes valdību drosmes trū-
kumā sakarā ar to, ka Holandē paplaši-
nās kustība pret kodolraķešu ieročiem.
Laikrakstu ziņa.



77129
20 kap.

— Ko tu rausties! Paskaties,
kas par skaistām raķetēm!